

at udskyffe Eiendommen under Jagttagelse af Lovgivningens almindelige Forskrifter, og han kan da fordrø, at en forholdsmæssig Deel af den rentebærende Gjæld gaaer over paa de fraklittede Parceller, for at blive indstaaende i samme 10 Aar uopstigelige fra Statskassens Side. Naar nu en Anmeldelse er forfømt, kan denne Forsømmelse ifølge det forelagte Udkast have til Følge, at Statskassen er berettiget til at forlange den hele Capitalfordring, saavel den tidligere rentefrie som den rentebærende Deel, contant betalt. Denne Fordring, som jo rigtignok er overladt til Finantsministerens Discretion, kunde, hvor den i enkelte Tilfælde skete, blive meget byrdefuld for de Bedkommende, og Udvalget har derfor foretrukket at gjøre Forslag til den Ændring, der findes i Betænkningen under Nr. 3. Der- som denne Ændring skulde vinde det høitærede Things Bifald, vil den have til Følge, at enhver Forsømmelse ikke vil blive rammet af et større Ansvar, end Finantsministeren i hvert foreliggende Tilfælde, og efter at have ladet Sagen nøiagtigt undersøge, finder passende til den indløbne Forsømmelses eller Forseelses Beskaffenhed. — Med disse Bemærkninger skal jeg indstille de foreslaaede Ændringer til Things nærmere Overveielse.

Finantsministeren: Ved den foreslaaede § 3 har Regjeringen ikke hørt til Hensigt at søge nogen legal Fortolkning for, hvorledes §§ 5 og 6 i Loven af 8de April 1851 skulde være at forstaae, forsaavidt der i disse §§ er Tale om Besiddelse af den paagjældende Eiendom fra den første Kjøbers eller Entens Side. Regjeringen har paa den Maade, som i Motivverne er udtalt, antaget, at den Besiddelse, her ommeldes, maatte forstaaes i Overensstemmelse med Lovgivningens almindelige Forskrifter, og man har derefter antaget, at den blotte Afstaaelse af Brugen af den paagjældende Eiendom til en Anden ikke kunde, ifølge disse §§, medføre, at den hidtil rentefrie og uopstigelige Gjæld skulde kunne gaae over til at blive rentebærende og opstigelig i Medfør af Loven af 8de April 1851 § 5. Med denne Forudsætning for Die maa Regjeringen naturligvis kun finde det at være en Forbedring og en Lydeliggjørelse af Redactionen, hvad der

er foreslaaet af det ærede Udvalg under Nr. 1 og 2. Det træder derved skarpere frem, hvad der har været Finantsministeriets Mening ved Sagens Udarbejdelse, at man kun vilde sikke sig paa den Maade, som i Paragraphen er foreslaaet, at komme til Kundskab om, saasnuart Besiddelsen gaaer over fra En til en Anden; men man har slet ikke tilstøttet, og jeg troer heller ikke, at man var berettiget til at tilstøtte det, ved denne Sags Behandling at faae det Spørgsmaal afgjort, om en vis Brugs Afstaaelse kan siges at medføre Ophør af Besiddelsesstanden. Det er et Spørgsmaal, som, uanset det nu foreliggende Lovforslags Skæbne, maatte kunne blive Gjensstand for Procedure, om der nogensinde fra Regjeringens Side skulde blive gjort en anden Fortolkning gjældende end den, som Finantsministeriet for Diebliffet og jeg for min Part vedkjender mig at være rigtig med Hensyn til Loven af 8de April 1851.

Hvad derimod det af Udvalget under Nr. 3 fremsatte Forslag angaaer, da tilstaaer jeg, at jeg er noget tvivlsom om, hvorvidt det gaaer ud paa en Forbedring af Loven. Jeg er endog saa noget i Tvivl, om det ikke er strengere for Bedkommende end det Forslag, der fra Regjeringens Side er fremsat. Naar man nemlig fatter skarpt i Die, hvorledes dette Forhold er, vil det vise sig, at Ændringsforslaget fra Udvalgets Side egentlig ifølge Sagens Natur kun kan angaae den Deel af Lovforslaget, der lyder saaledes: „Ikke alene bliver, fra bemeldte Termin at regne, at erlægge Renter og Rentes Renter af den hidtil rentefrie Deel af Gjælden“; det er denne Passus, istedetfor hvilken dette Udvalgets Forslag egentlig træder. Jeg overseer ikke, at Udvalget tillige vil have, at dets Forslag skal træde istedetfor den sidste Sætning af Paragraphen, hvor det hedder: „men Creditor da og berettiges til at forlange den hele Capitalfordring, saavel den tidligere rentefrie som den rentebærende Deel, contant betalt“; men jeg troer, at en Tausshed med Hensyn til Indholdet af denne Passus ikke vil bevirke Andet, end at det Selvsamme, som staaer i denne Passus, indtræder alligevel. Man kan da spørge: „Ja, hvorfor har Regjeringen da optaget denne Passus i dette Ud-